

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2018, č. j. OD 956/18-2/67.1/18268 Rg KULK 86864/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 4. 2021, č. j. 28 A 1/2019 - 97,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 10. 2018, č. j. OD 956/18-2/67.1/18268 Rg KULK 86864/2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále také jen „*prvostupňový správní orgán*“) ze dne 18. 9. 2018, č. j. OD/18/24692/AZD (dále jen „*prvostupňové správní rozhodnutí*“), jímž byl žalobce shledán odpovědným za spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), ve spojení s porušením § 10 odst. 3 téhož zákona. Uvedeného přestupku se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť nezjištěný řidič uvedeného vozidla dne 5. 1. 2018 v 17:57 hod. na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála v úseku určeném v prvostupňovém správním rozhodnutí uvedenými souřadnicemi překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci (stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h), když mu automatizovaným technickým prostředkem byla naměřena rychlost jízdy 62 km/h, přičemž při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ±3 km/h

byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 59 km/h. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1000 Kč.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „*krajský soud*“) žalobou, jíž se domáhal zrušení obou správních rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal nesprávnost úvahy ohledně výše uložené sankce spočívající v nezohlednění polehčujících okolností, nezákonnost výše částky požadované ve výzvě dle § 125h zákona o silničním provozu, omezení na způsobu platby dle této výzvy, nezákonnost rozdělení plateb (pokuta a náhrada nákladů řízení) dvěma variabilními symboly v prvostupňovém správním rozhodnutí, neoprávněnost obecní policie k pořizování záznamu pro nedodržení podmínky stanovené § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „*zákon o obecní policii*“), neprokázání naměřené rychlosti a ohledem na předložení pouze jediné fotografie z měřeného úseku, postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, nezjištění formy zavinění řidiče a absenci konstatování formy zavinění ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí a taktéž neoznačení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou zapříčňující rozpor s právem v případě důkazu fotografiemi. Závěrem vyjádřil žalobce nesouhlas s vyvěšením jeho osobních údajů a osobních údajů jeho advokáta na internet Nejvyšším správním soudem. Krajský soud poprvé žalobu rozsudkem ze dne 30. 1. 2020, č. j. 28 A 1/2019 – 32 jako nedůvodnou zamítl.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost. Brojil proti výši částky určené ve výzvě provozovateli vozidla dle § 125h zákona o silničním provozu, neboť prvostupňový orgán nepřihlédl k nízké závažnosti jednání a částku stanovil na samé horní hranici zákonného rozmezí. Argumentoval také nedostatečně zjištěným skutkovým stavem, neboť nebylo prokázáno zveřejnění informace o umístění automatického technického prostředku k měření rychlosti v obci Malá Skála.

I.A Rozsudek Nejvyššího správního soudu

[4] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 52/2020 – 46, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť posoudil kasační stížnost žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) jako důvodnou.

[5] Krajský soud nedostatečně zjistil skutkový stav věci, neboť nebylo prokázáno uveřejnění informace o zřízení automatického technického systému. Kasační soud upozornil, že vzhledem k pasivitě stěžovatele v řízení před správními orgány by krajský soud nepochybil, kdyby doplnil dokazování ve vztahu k této žalobní námitce. Nicméně krajský soud se omezil na konstatování, že mu je tato skutečnost známa z úřední činnosti, kde ji již dokazováním ověřoval např. ve věci pod sp. zn. 28 A 15/2017 nebo 28 A 19/2017). V tomto postupu s odkazem na své rozsudky ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 – 129, a ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019 – 35, shledal kasační soud vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pokud soud zahrnuje do svého rozhodnutí skutečnosti známé mu z jeho úřední činnosti, aniž by účastníci řízení mohli s ohledem na okolnosti dané věci aplikaci takovýchto skutečností rozumně předpokládat, musí s těmito skutečnostmi nejprve seznámit účastníky řízení a poskytnout jim dostatečný prostor k tomu, aby mohli prostřednictvím svých tvrzení učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout za tím účelem provedení důkazů. V případě provádění důkazu webovými stránkami musí pak být součástí spisu relevantní listina či jiný nosič, zachycující samotný důkazní prostředek. Vzhledem k proměnlivé povaze webových stránek je relevantní obsah webových stránek pouze v určitém čase, zde k okamžiku spáchání přestupku. Obecně lze konstatovat, že zveřejnění informace o měření na webových stránkách obce je možné považovat za vhodný a dostatečný způsob uveřejnění ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Z těchto procesních i věcných

pokračování

důvodů shledal kasační soud řízení před krajským soudem stížené vadou, jež mohla vést k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé. V důsledku toho se za daného procesního stavu nezabýval druhou kasační námitkou.

I.B Druhý rozsudek krajského soudu

[6] Krajský soud podruhé rozsudkem ze dne 21. 3. 2021, č. j. 28 A 1/2019 – 97 (dále jen „*napadený rozsudek*“), žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[7] Po zrušení předcházejícího rozsudku ve věci nařídil jednání, při němž doplnil dokazování odkazem a náhledem na webové stránky obsahující informace o radarech obsluhovaných Městskou policií Turnov v různých časových obdobích, náhledem (otiskem obrazovky) na webovou stránku Radary – Město Turnov (archive.org) v podobě od 5. 4. 2017 do 31. 3. 2019, tj. v podobě, jakou měly ke dni spáchání přestupku a s informací o tom, že článek o umístění stacionárních silničních rychloměrů v Turnově a okolí byl vytvořen a autorizován dne 8. 6. 2012 v 17:51:16 hodin. V případě, jsou-li k pořizování záznamů obecní policií zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit; zákon přitom přímo nestanovuje formu zveřejnění, ale z komentářové literatury vyplývá, že zveřejnění na internetových stránkách je bezpochyby dostatečné, což koneckonců potvrdil i zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu.

[8] Na základě provedeného dokazování krajský soud uzavřel, že v rozhodnou dobu byla informace o rychloměrech provozovaných v obci Malá Skála řádně zveřejněna. V návaznosti na to konstatoval absenci povinnosti označit úsek měření rychlosti dopravními značkami v zákonné úpravě, použitelnost pořízených fotografií jako důkazu ve správním řízení a konstatoval, že policie byla k pořízení záznamu oprávněna, neboť dostala své povinnosti dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a záznam byl pořizován v souladu se zákonem za účelem zvýšení bezpečnosti provozu.

[9] Dále krajský soud uvedl, že prvostupňový správní orgán vyzval podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu žalobce k zaplacení určené částky ve výši 1000 Kč, a současně jej poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče vozidla; jednalo se o výzvu obsahující veškeré zákonné náležitosti a žalobce v ní byl poučen i o možném zahájení řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Nejedná se přitom o povinnost provozovatele vozidla oznámit identifikační údaje řidiče nebo zaplatit určenou částku, nýbrž pouze o alternativní možnosti, které mu zákon nabízí. K samotné výši částky krajský soud uvedl, že se pohybuje v zákonném rozmezí. Podotknul, že dokonce i při ukládání sankce ve správním řízení je správnímu orgánu svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen; jestliže přitom částka nepřesahuje pásmo bagatelity, nelze klást přemrštěné požadavky na odůvodnění výše uložené sankce, natož pak na výzvu, která samotnému zahájení správního řízení předchází. Žalobce navíc na výzvu k zaplacení určené částky vůbec nereagoval. Nadto výzva k zaplacení určené částky, která správnímu řízení předcházela, nemá žádný vliv na obsah žalobou napadených správních rozhodnutí.

[10] K ostatním žalobním námitkám uvedl, že uložená sankce je na samé spodní hranici zákonem stanovené výše pokuty a byla správním orgánem řádně odůvodněna, přičemž nebyly splněny podmínky pro mimořádné snížení pokuty či dokonce pro upuštění od správního potrestání. Uvedení způsobu úhrady určené částky převodem z účtu nelze vnímat jako kategorické omezení žalobce postupovat dle § 163 odst. 3 daňového řádu, nýbrž jako informaci o nejběžnějším způsobu úhrady peněžitého plnění. Součástí správního spisu je záznam o měření rychlosti žalobcova vozidla spolu se čtyřmi fotografiemi, nikoliv tedy pouze jedinou, jak tvrdí.

Ani námitka rozporu s § 79a zákona o silničním provozu není vzhledem k ve správním spise založenému souhlasu PČR důvodná. Vadou prvostupňového rozhodnutí nemůže být ani neuvedení formy zavinění ve výroku, neboť daný přestupek zavinění nevyžaduje, odpovědnost je objektivní. Krajský soud se tak nemohl ztotožnit ani s námitkou absence zjištění formy zavinění řidiče, tomuto byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o přestupku provozovatele vozidla, kde zavinění není relevantní.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[11] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení z důvodu nezákonnosti.

[12] Stěžovatel zopakoval svoje námitky ohledně nezákonnosti výše výzvou určené částky. Uvedl, že provozovatel vozidla má právo vyhnout se projednání přestupku zaplacením tzv. „určené částky“; zákonodárce přitom stanovil pravidla pro stanovení její výše tak, aby tato byla nižší než sankce ukládaná v přestupkovém řízení. Nesporuje, že výše určené částky neprochází natolik detailní úvahou jako sama sankce ukládaná v přestupkovém řízení; zároveň nejsou tak přísné nároky na její odůvodnění. To však neznamená, že výše určené částky může být výrazem libovůle, správní orgány mohou automaticky stanovovat částky na samé horní hranici zákonného rozmezí a nepřihlížet k závažnosti porušení pravidel silničního provozu. Poukázal na to, že Ministerstvo dopravy ve svém metodickém pokynu č. j. 8/2013-160-OST/5 doporučilo stanovit výši určené částky v rozmezí jedné čtvrtiny až jedné poloviny sankčního rozmezí za přestupek ukládaný příkazem na místě. Prvostupňový správní orgán v projednávané věci při stanovování výše určené částky nerespektoval právní předpis a nepřihlédl k závažnosti jednání (které nebylo v ničem závažnější než „průměrné“ jednání vykazující znaky téhož přestupku). Pro zjevný nepoměr výše určené částky k individuálním okolnostem případu tedy lze tvrdit, že stanovená částka je výsledkem libovůle správního orgánu, pročez vybočuje z mezí přípustných mantinelů správního uvážení. Argumentace, že nešlo o uložení povinnosti k úhradě dané částky, je dle stěžovatele nepřipadná, neboť existuje řada správních poplatků, které navrhovatel nemá povinnost hradit (jde pouze o jeho právo, pakliže chce dosáhnout zamýšleného cíle); to však neznamená, že správní poplatek může být stanoven ve výši, která je v rozporu se zákonem. Pokud se správní orgán rozhodne požadovat částku vyšší, než je doporučeno metodikou ministerstva, měl by odůvodnit, jaké okolnosti věci jej k tomu vedly. Pochybení, kdy požadoval nepřiměřenou úhradu, pak nelze ospravedlnit ani tím, že šlo pouze o bagatelní částku. Stěžovatel dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 – 30 (týkající se však uložené pokuty jakožto sankce), z něž obsáhle citoval. Stěžovatel k argumentu krajského soudu poukázal na to, že je nelogické, aby vyvíjel jakoukoli aktivitu směřující k úhradě stanovené částky, když tato byla stanovena nezákonně.

[13] Stěžovatel dále zpochybnil dokazování doplněné krajským soudem, a to z několika důvodů. V provedení důkazu spatřuje porušení zásady nestrannosti a rovnosti zbraní, neboť si krajský soud vyhledal důkazy, které měly pomoci žalovanému.

[14] Dále není přesvědčen o tom, že by tyto důkazy prokazovaly, že veřejnost byla informována o zřízení daného rychloměru. Výrok správního rozhodnutí uvádí, že bylo měřeno „na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála v úseku 50°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS směr Železný Brod“, kdežto informace na stránce uvádí umístění v obci „Malá Skála (za mostem přes Jizeru) ve směru od Turnova“ a dále v obci „Malá Skála (za čerp. stanicí) ve směru do Turnova“. Stěžovatel uvádí, že není zřejmé, že by jedno z těchto míst odpovídalo místu ve výroku správního rozhodnutí, tedy není prokázáno, že byla zveřejněna informace

pokračování

o automatizovaném technickém prostředku, kterým bylo v daném případě měřeno. Stránka odkazuje na dvě místa a krajský soud nevyjasnil, ve kterém z nich bylo měřeno. Časová verze stránek ke dni 31. 3. 2019 již poskytuje informaci o zřízení daného rychloměru, předchází nikoliv.

[15] Nesprávné posouzení provedeného důkazu krajským soudem spatřuje stěžovatel i v závěru o fungování internetového archivu archive.org. Soud dovodil, že má k dispozici časovou verzi stránek za období od 5. 4. 2017 do 31. 3. 2019, tak tomu však není, neboť tento webový archiv neukládá každou provedenou změnu stránky, ale časové stránky ukládá v náhodném časovém intervalu, který je určen důležitostí a návštěvností internetové stránky. Data archivace (5. 4. 2017 a 31. 3. 2019) tedy nijak nereflktují, zda a kdy byla stránka změněna.

[16] Stěžovatel napadá věrohodnost obsahu webové stránky, neboť jak konstatoval na základě provedeného dokazování krajský soud, webová stránka byla vytvořena a autorizována dne 8. 6. 2012 v 17:51:16 hodin, ale smlouva o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb dokazuje, že ujednání o nájmu radaru bylo uzavřeno teprve dne 1. 2. 2013 a k instalaci mělo dojít až následně. Veřejnoprávní smlouva mezi obcí Turnov a Malá Skála pak byla uzavřena až dne 27. 10. 2014. Jeví se proto jako pochybné, že by městská policie již v roce 2012 zveřejnila informaci o zřízení automatického radaru.

[17] Dále stěžovatel namítá, že není prokázáno, že by na stránku vedl jakýkoli odkaz. Tvrdí, že pokud nebylo na podstránku ze stránky obce či obecní policie nikterak odkazováno, existovala, ale fakticky nebyla nikomu dostupná. Poukazuje také na to, že žalovaný uvedl jiný odkaz, než použil při dokazování krajský soud.

[18] Závěrem stěžovatel obsáhle vyjadřuje nesouhlas se zveřejněním osobních údajů svých a svého advokáta na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[19] Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí, ztotožňuje se rovněž s názory vyslovenými v napadeném rozsudku a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jakožto nedůvodné.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je přípustná ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[21] Vzhledem k tomu, že se jedná o opakovanou kasační stížnost, řeší ji Nejvyšší správní soud jen v mezích námitek vztahujících se k důvodům zrušení předchozího rozsudku krajského soudu a námitek dosud Nejvyšším správním soudem neřešených.

[22] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele, a je tak přijatelná podle § 104a s. ř. s. (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS; ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11-12).

[23] Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud i nadále

vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, bod [52]), jež pramení ze závěrů usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou Nejvyššího správního soudu řešeny, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) je dána potřeba učinit judikaturní odklon, 4) v napadeném rozsudku bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Předmětná kasační stížnost se dotýká otázky fungování internetového archivu s ohledem na provedené dokazování, přičemž tato otázka doposud Nejvyšším správním soudem řešena nebyla.

[24] Kasační stížnost je přijatelná.

[25] Nejvyšší správní soud proto provedl meritorní přezkum. Zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[26] Kasační stížnost není důvodná.

III. A Nezákonná výše výzvou určené částky

[27] Ohledně námitky nezákonné výše určené částky podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu platí, že „[u]rčená částka se stanoví ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit příkazem na místě. Při stanovení určené částky obecní úřad obce s rozšířenou působností přihlédne k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích.“ Podle § 125c odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu „[p]říkazem na místě lze uložit pokutu do 1 000 Kč za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4.“ Není tak pochyb, že částka byla stanovena ve výši, ve které bylo možno uložit pokutu příkazem na místě. Kasační soud se tak zabýval otázkou zohlednění závažnosti porušení povinností řidiče.

[28] Nejvyšší správní soud zde považuje za vhodné odkázat na svoje rozsudky ze dne 6. 9. 2019, č. j. 5 As 341/2018 – 42; a ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020 – 37. Účelem výzvy k úhradě je primárně snižování nákladů v souladu se zásadou hospodárnosti. Pokud má tedy správní orgán předejít nadbytečným nákladům při případném správním řízení, těžko lze po něm požadovat, aby při jejím vydání detailně zvažil okolnosti přestupku stejně precizně, jak by byl povinen v případě řízení o přestupku. Nejedná se o rozhodnutí správního orgánu, a nelze tedy na výzvu klást stejné nároky jako na rozhodnutí, zejména pak co se odůvodnění týče. Podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu „[v]ýzva podle odstavce 1 musí obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7“. Je tedy zřejmé, že ani zákon nepředvídá písemné odůvodnění výše určené částky.

[29] Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchýlit se od své dosavadní judikatury a poukazuje zejména na právní názor uvedený v rozsudku č. j. 5 As 139/2020 – 37: „ačkoliv zákon o silničním provozu při stanovení výše určené částky stanoví povinnost správních orgánů přihlédnout k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, toto posouzení nemusí být vzhledem k charakteru a nezávažnosti výzvy nikterak detailní a rovněž nemusí být zachyceno v textu výzvy. Tím pádem je prostor pro soudní přezkum značně omezen, neboť soud se může pouze domnívat, na základě jakých okolností považoval správní orgán přestupek za více či méně závažný. Domnívá-li se přestupce, že závažnost přestupku nebyla správně posouzena, může otázku závažnosti přestupkového jednání přednést ve správním řízení. Dostatečná ochrana jeho subjektivním veřejným právům je přestupci poskytnuta v soudním řízení při přezkoumání

pokračování

přiměřenosti uložené pokuty. Jen stěžít si lze představit, že by jinak zcela bezvadné rozhodnutí o přestupku mohlo být nezákonné pouze v důsledku nesprávného použití správního uvážení při stanovení určené částky, tedy ještě před začátkem správního řízení. Pokud by měla úvaha správního orgánu co do výše určené částky podléhat podrobnému přezkumu, muselo by být její odůvodnění písemné a muselo by dosahovat také kvality odůvodnění výše pokuty – výzva by však v takovém případě ztratila svůj smysl, neboť by se podstatně snížila její schopnost minimalizovat náklady řízení. [...] Jediný teoreticky myslitelný dopad nesprávně stanovené výše určené částky do stěžovatelovy sféry spočívá v tom, že pokud by byla určená částka nižší, zaplatil by ji, a vyhnul se tak správnímu řízení. Taková eventualita je však zcela hypotetická a z ničeho nevyplývá, že pokud by byla určená částka stanovena nižší, stěžovatel by ji zaplatil; naopak z četnosti stěžovatelových žalobních námitek je zřejmé, že stěžovatel nesouhlasil s tím, že bylo postaveno najisto, že přestupek spáchal.“

[30] Na tomto posouzení nic nemění ani existence metodického stanoviska Ministerstva dopravy k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, na které stěžovatel odkazuje. Toto má pouze doporučující charakter a nelze konstatovat nezákonnost správního rozhodnutí pouze z toho důvodu, že se jím správní orgán před zahájením správního řízení ve všech aspektech neřídil.

[31] Vzhledem k výše uvedenému nemůže stěžovatelova argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 – 30, obstát. Zde se jednalo o pokutu uloženou ve správním řízení; na odůvodnění její výše jsou kladeny jiné nároky. Kasační soud tak uzavírá, že námitka nezákonnosti výše částky určené ve výzvě pro provozovatele vozidla není důvodná. Soud nemá možnost přezkoumat konkrétní úvahy správního orgánu I. stupně vedoucí ke stanovení částky, koneckonců důkladné odůvodnění umožňující následný přezkum ani není smyslem tohoto institutu. Lze konstatovat, že při stanovení výše částky nebylo vybočeno ze zákonem stanovených mantinelů, a není proto důvod se domnívat, že správní orgán jakkoli zneužil své uvážení.

III. B Neoprávněnost policie k pořizování záznamu

[32] Stěžovatel namítal porušení zásady nestrannosti a rovnosti zbraní, neboť si krajský soud vyhledal „*důkazy, které měly pomoci žalovanému.*“

[33] Podle § 77 s. ř. s. „*[d]okazování provádí soud při jednání. V rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.*“

[34] Z citovaného ustanovení vyplývá, že soud vychází ze skutkového stavu věci, který byl zjištěn v předcházejícím správním řízení, případně sám dokazování doplní. Nesmí totiž být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zjistil správní orgán ve správním řízení, a to jak co do rozsahu provedených důkazů, tak do jejich obsahu a hodnocení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99 č. 1275/2007 Sb. NSS). Soud je tedy v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí oprávněn upřesnit skutkový stav věci zjištěný ve správním řízení provedením dalších důkazů. V doplnění dokazování, které krajský soud provedl (tak, jak jej k tomu kasační soud zavázal), nelze v žádném případě spatřovat porušení zásady nestrannosti a rovnosti zbraní, naopak. Krajský soud vázán právním názorem soudu kasačního pouze doplnil dokazování za účelem zjištění skutkového stavu věci; koneckonců jeho neúplné zjištění mu sám stěžovatel v první kasační stížnosti vytýkal. Tato činnost krajského soudu byla nezbytným předpokladem pro bezvadný právní přezkum napadeného rozhodnutí, neboť jen správně a úplně zjištěný skutkový stav v řízení bez procesních vad může být podkladem pro právní posouzení věci.

[35] Námitku že ze zveřejněné informace nevyplývá, o který radar se jedná, shledal kasační soud rovněž nedůvodnou. Zákonnou úpravou není kladen požadavek na to, jak přesně musí být umístění automatického stacionárního měřidla specifikováno. Za dostačující je považována formulace, ze které je patrné, v které části města se zařízení nachází (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 – 39, kde je uvedeno „je na příjezdu do města od Slavkova u Brna“). Ani zákon nestanovuje požadavek na přesnou formu informace. Byť krajský soud neřekl, o který z radarů se (dle znění stránek, které bylo aktuální ke dni 5. 4. 2017) jedná, z výroku správního rozhodnutí lze jednoduše dovodit, že se jedná o radar umístěný v obci Malá Skála (za mostem přes Jizeru) ve směru od Turnova. Nejvyšší správní soud má za to, že z formulace ke dni 5. 4. 2017 i kde dni 31. 3. 2019 jasně vyplývá, v které části obce je radar umístěn.

[36] Nesprávné posouzení provedeného důkazu krajským soudem spatřuje stěžovatel i v závěru o fungování internetového archivu archive.org. Tento nástroj provozuje nezisková organizace Internet Archive. Archivuje internetové stránky a umožňuje jejich zobrazení k určitému datu zpět v čase. Byť stěžovatel má pravdu v tom, že není správný závěr soudu, že má prokazatelně k dispozici časovou verzi stránek za období od 5. 4. 2017 do 31. 3. 2019, nemění to nic na zákonnosti rozsudku krajského soudu. Na stránkách obce se již dne 5. 4. 2017 nacházela informace o zřízení stálého automatického technického systému. Byť nemusí být archivovány všechny další časové verze (k dispozici je až verze aktuální k 31. 3. 2019), lze dovodit, že tato informace byla zveřejněna i ke dni spáchání přestupku. Podstatné také je, že ke zveřejnění došlo před samotným spácháním přestupku. Zjištění, že informace byla uveřejněna již ke dni 5. 4. 2017 a na stránkách byla i ke dni 31. 3. 2019, považuje Nejvyšší správní soud za dostačující pro závěr o tom, že byla zveřejněna i ke dni spáchání přestupku. V souhrnu je zde míra pravděpodobnosti hraničící s jistotou, že tomu tak skutečně bylo. Stěžovatel navíc vůbec neuvedl, z čeho konkrétně dovodil, že informace by na stránkách neměla být uvedena. Jeho námitka není důvodná.

[37] K námitce nevěrohodnosti stránky samotné kasační soud konstatuje, že fakt, že je na daném znění stránek uvedeno datum vytvoření 8. 6. 2012, svědčí pouze o tom, že toto datum bylo na webových stránkách uvedeno ke dni 5. 4. 2017 a 31. 3. 2019 a pro posouzení věci je zcela irelevantní. Podstatou je splnění podmínek stanovených v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, kterým se kasační soud zabýval výše a dospěl k závěru, že informace o rychloměrech provozovaných v obci Malá Skála byla v rozhodnou dobu řádně uveřejněna, což plně odpovídá dokazování provedenému krajským soudem. Z dokazování naopak přímo nevyplývá, kdy skutečně byla vytvořena informace o umístění stacionárních silničních rychloměrů v Turnově a okolí. To však není pro posouzení věci podstatné, a proto ani uvedení data 8. 6. 2012 nehraje roli. Nadto kasační soud podotýká, že nevidí důvod zpochybňovat věrohodnost obsahu samotné stránky, neboť je logické, že stránka vznikla dříve a následně byla doplňována informacemi o nových stacionárních měřidlech.

[38] Dále stěžovatel namítá, že není prokázáno, že by na stránku, resp. danou podstránku, vedl jakýkoli odkaz. Nejvyššímu správnímu soudu není z formulace kasační námitky zcela zřejmé, jak byla myšlena. V případě, že stěžovatel napadá to, že z úvodní stránky obecní policie nebo obce Turnov nevedl přímý odkaz na stránku informující o měřicích zařízeních, odkazuje soud na své předchozí posouzení a dodává, že povinnost zveřejnění byla uvedením informace na stránkách řádně splněna. Není povinností obecní policie zajistit, aby při uveřejnění informace na webových stránkách obce vedl přímý odkaz na podstránku ze stránky úvodní, nebo aby bylo zveřejněno přímo na stránkách policie (či aby vedl ze stránek obecní policie odkaz na stránky dané obce).

[39] K tomu Nejvyšší správní soud považuje za vhodné poukázat na to, že jak již uvedl krajský soud, judikatura dlouhodobě považuje zveřejnění na stránkách obce za dostačující (viz například

pokračování

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 - 39; ze dne 22. 2. 2022, č. j. 7 As 356/2019 - 44; ze dne 21. 4. 2022, č. j. 7 As 101/2021 - 37).

[40] V případě, že stěžovatelova námitka míří na to, že nebylo možné se na stránku dostat, protože chyběla možnost se na stránku nějakým způsobem „proklikat“, je patrné ze samotných otisků obrazovky, resp. samotných odkazů na nich uvedených (kde je „Úvodní strana – Městský úřad“ a pak už se nachází samotná stránka „Radary“), jaká „cesta“ na podstránku vedla. Fakt, že žalovaný ve vyjádření uvedl jiný odkaz, než krajský soud použil při svém dokazování, není s to toto nijak zpochybnit. Pokud v budoucnosti došlo k aktualizaci uspořádání stránek, mohl žalovaný vycházet z aktuálního uspořádání. Krajský soud však prováděl dokazování k rozhodnému časovému období. Jak již bylo rozebráno výše, krajský soud si v nutné míře sám zjistil skutkový stav, neb o tomto byly pochybnosti. To, že na stránku nevedl žádný odkaz, je v kontextu uvedeného pouhou spekulací. Nad rámec uvedeného kasační soud podotýká, že údaj „přečteno 8645x“ zobrazen ve verzi stránek k 5. 4. 2017 napovídá, že byla veřejnosti dostupná.

[41] Konečně, pokud stěžovatel napadá uveřejnění na stránkách obce Turnov, i když se jednalo o měřicí zařízení v obci Malá Skála, i zde je vhodné odkázat na předchozí posouzení věci kasačním soudem a doplnit, že za zveřejnění informace vhodným způsobem nelze považovat pouze umístění na stránkách předmětné obce, což vyplývá i z dřívějších rozsudků Nejvyššího správního soudu (viz například č. j. 9 As 280/2019 - 39, ze dne 16. 12. 2019, který dovedl, že vhodným způsobem je i zveřejnění článku v lokálním deníku, který je dostupný na internetu; č. j. 7 As 356/2019 - 41, ze dne 22. 2. 2022, kde byla informace o měření v obci Rajhradice zveřejněna na stránkách obce Židlochovice; č. j. 1 As 195/2021 - 47, ze dne 14. 10. 2021, kde se jednalo a tentýž radar a informaci uvedenou na totožných stránkách jako v posuzovaném případě). Z citované judikatury implicitně vyplývá, že uvedení informace o měření ve smyslu povinnosti dle § 24b zákona o obecní policii je učiněno vhodným způsobem i při uveřejnění na stránkách obce s rozšířenou působností, kde lze zveřejnění této informace rozumně očekávat.

[42] Závěrem kasační soud podotýká, že je dostačující, pokud stěžovatel s informací o zřízení stálých automatických technických systémů mohl objektivně být seznámen (viz rozsudek ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020 - 45). Byť kasační soud posouzení krajským soudem mírně korigoval, neshledal žádné pochybení způsobující nesprávnost či nezákonnost napadeného rozsudku.

[43] Polemikou zástupce stěžovatele stran nezveřejňování osobních údajů a plné anonymizace rozsudků se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, proto nebude své úvahy opakovat a ve stručnosti odkazuje na svá četná předchozí rozhodnutí, která jsou zástupci stěžovatele známa (usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 - 35, a ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 - 33, aj., nebo také přípis předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7). Navíc lze dodat, že uvedený požadavek stěžovatele je již mimo rámec samotné projednávané věci a není přípustnou kasační námitkou, neboť nesměřuje proti napadenému rozsudku a opírá se o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.). Toho si je ostatně vědom i stěžovatel, jenž výslovně uvádí, že se o kasační námitku nejedná (odstavec 50 kasační stížnosti).

IV. Závěr a náklady řízení

[44] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[45] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu